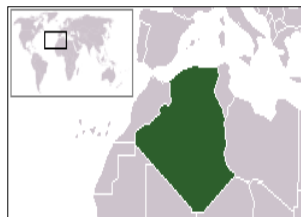

REPUBLICA ALGERIANĂ DEMOCRATICĂ ȘI POPULARĂ

Suprafața: 2.381.741 km²

Capitala: Alger. Alte orașe importante: Oran, Constantine

Populația: 38.400 mii de locuitori

Religie: musulmană (99%).

Limba oficială: araba; din 2002, limba berberă are statut de limbă națională; se vorbește, fără a avea statut oficial, limba franceză.

Ziua națională: 1 noiembrie (ziua declanșării mișcărilor pentru obținerea independenței)

Forma de guvernământ: republică prezidențială.

Situația internă

Începând cu anul 1832 Algeria a devenit colonie franceză. La 1 noiembrie 1954, Frontul de Eliberare Națională (FLN) a declanșat lupta armată de eliberare, care a condus, la 5 iulie 1962, prin Acordurile de la Evian, la obținerea independenței de stat. Ahmed Ben Bella, fondatorul și conducătorul Frontului de Eliberare Națională a Algeriei a fost prim ministru între anii 1962 – 1965 și președinte al Republicii Algeriene Democratică și Populară între anii 1963-1965.

Înlăturat de la putere de către succesorul său Houari Boumediene, Ben Bella a fost arestat și apoi exilat. (În martie 2003, Ahmed Ben Bella a fost ales, la Cairo, președintele Campaniei Internaționale Împotriva Invadării Irakului)

În 1971 Boumediene a naționalizat industria petrolieră algeriană și a declanșat o serie de reforme care au marcat creșterea economică a Algeriei. A murit în 1978, dar Frontul de Eliberare Națională a dominat scena politică în calitate de partid unic până în 1988 când, în urma unor ample manifestări de revoltă populară generate de agravarea continuă a condițiilor de trai, guvernul a adoptat unele măsuri democratice printre care o nouă Constituție și un sistem de guvernare multipartit.

Între partidele nou create se numără Frontul Islamic al Salvării (FIS), cu o puternică propagandă islamică și populistă, adept al Statului Islamic. A urmat o perioadă de instabilitate care s-a soldat cu peste 100.000 victime care a paralizat, practic, funcționarea societății. Situația va începe să se restabilească la sfârșitul anilor 90 și s-a consolidat treptat sub mandatele succesive ale președintelui Abdelaziz Bouteflika (1999, 2004, 2009). Bouteflika este preocupat de relațiile Algeriei cu Statele Unite, cu care intenționează să coopereze în toate domeniile. După atacurile din 11 septembrie 2001, în timpul unei întâlniri cu președintele George W. Bush, Bouteflika avansează propunerea de cooperare a țării sale în lupta contra-terorismului.

Algeria de astăzi, cu o conducere laică, având în fruntea statului pe Abdel Aziz Bouteflika – aflat la al cincilea mandat prezidențial, cunoaște un reviriment agresiv al jihadismului qaidist reprezentat, îndeosebi de așa-numita Al-Qaida din Maghrebul Islamic (AQMI) care, născută și dezvoltată pe teritoriul algerian, a comis numeroase atentate teritoriale soldate cu numeroase victime omenești.

În aprilie 2011, președintele țării a anunțat un plan de reforme democratice, încheiat în martie 2015 prin amendarea Constituției. Printre cele mai importante prevederi se înscrie revenirea la maximum două mandate prezidențiale. În a doua parte a anului 2014 scăderea accentuată a prețului barilului de petrol pe plan mondial (de la cca. 120 la 40 usd) a impus adoptarea unor măsuri de reducere a cheltuielilor publice și importurilor. Totodată s-a declanșat un plan de măsuri vizând diminuarea dependenței economice de exportul de petrol și gaze.

Relații diplomatice cu România

Înainte de acordarea independenței Algeriei, au fost deschise pe teritoriul Algerului 2 consulate onorifice române, la Alger la 1 iulie 1921 și la Oran, la 8 iunie 1923. Ambele au fost desființate printr-un decret din 24 februarie 1948.

La nivel de ambasadă, România și Republica Algeriană Democratică și Populară au stabilit relații diplomatice, în 14 aprilie 1962, cu președintele la Alger și Belgrad.

Ambasada României la Alger a fost deschisă în 1963, iar primul ambasador român rezident în această țară a fost acreditat la 5 mai 1963.

Algeria și-a deschis ambasada la București și a acreditat un ambasador rezident în anul 1982 .

Bibliografie::

- www.mae.ro
- *Noul Orient Mijlociu între “primăvara arabă” și “haosul constructiv”*. autori : Dumitru Chican și Emanuel Peterliceanu- Editura Proema, 2013
- *Istoria relațiilor diplomatice româno-arabe*, autor Emanuel Peterliceanu -Editura Proema, 2014
- *Dă'ish sau Jihadul de lângă noi*, autor Dumitru Chican – Editura Proema, 2015